

Хайде да видим, какво ще ѝ се падне.
Всички се изсмиват.

X

Щом се приближава Здравка, залавя баба Краса за ръка и я довежда сред всички.

Здравка. Чакай бабо Красо, да видим и на теб какво ще се падне.

Б. Краса. Тжй е като остарей човек - става за кашмер на младите.

Здравка. Е, нищо де, нищо, само да чуем какво ти се пада.

Б. Краса. Гроб, чедо, гроб. Нас старите какво ни чака!

Малина. Я да си ходим, че е време.

Ирина. Да си ходим.

Всички. Да си ходим.

Малина. Бабо Хаджийке! бабо Хаджийке!

Х. Гена. (Излиза из пруста).

Малина. Ще ни дгдеш ли по едно зюмбилче че, утре като идем на чучура да личи, че у вас сме биле тази вечер.

Х. Гена. Че откжснете си, накичете се!

Всички се спущат кжм цветята, откжсват си и една по една излизат на пжтя, гдето Калина ги изпраща.

XI.

Б. Краса. Младост Хаджийке, младост! Като ги гледам насжлзиха ми се очите! Било ли е некога или не! — Сжщо като сжн!

Х. Гена. (С болка, унесено) Хубав блажен сжн бабо Красо,

Мжлчание.

Б. Краса. (Вади нещо в кжрпичка из пазва). Прибери тия билки. Да се прибере, ще ѝ побая, пжк каквото Господ и Свети Георги отредят. Божа воля, Хаджийке.

Х. Гена. (С болка) Знаеш ли бабо Красо, че като ѝ препеха пржстения — пак ѝ се падна мечкаря.

— Гледай сега!

— Ще умра, бабо Красо, ще умра! Не мога понесе този срам!

Ще стане нещо за поразия, да знаеш. Щом и на пржстена ѝ се пада . . . .

Б. Краса. Небой се, Хаджийке. Билките ще ги натопим в зелена паница. Ще ги оставиш с паницата на покрива да стоят под звездите до петляно време. Пропей ли пжрви петел, аз ще дойда: ще я поржся, както я е превил пжрвия